

JUSTITSMINISTERIET

Administrationsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 29. oktober 2010
Kontor: Økonomikontoret
Sagsbeh: Rikke Ørum Petersen
Sagsnr.: 2010-0030-0106
Dok.: 17200

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1594 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 17. september 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Benny Engelbrecht (S).

Lars Barfoed

/

John Vestergaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1594 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Ministeren bedes bekræfte finanssektorens udsagn om, at det til at begynde med ikke var muligt for bankerne at konvertere pantebreve uden dermed at overtage statens objektive ansvar for de allerede tinglyste pantebreve. Og givet dette udsagn er korrekt, hvornår blev det så muligt for bankerne at hjælpe Tinglysningssretten med at konvertere pantebreve?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet følgende udtalelse fra Domstolsstyrelsen, hvortil jeg kan henholde mig:

”Efter drøftelser med den finansielle sektor blev der i § 15 i lov om digital tinglysning i 2009 indsat en bestemmelse om, at autoriserede anmeldere – dvs. banker m.fl. – selv kan konvertere pantebreve ved aflysning af et hidtidigt tinglyst pantebrev og samtidig tinglysning af et nyt tilsvarende pantebrev.

Det fremgår nærmere af forslag nr. L 160 (FT 2008-2009) til lov om ændring af blandt andet tinglysningsloven (Visse ændringer i forbindelse med overgangen til digital tinglysning), at de autoriserede anmeldere med bestemmelsen ville få adgang til under visse nærmere betingelser – efter aflysning af et allerede tinglyste papirpantebreve uden forudgående indsendelse af pantebrevet til konvertering i Tinglysningssretten – afgiftsfrit at anmelde et nyt identisk digitalt pantebrev til tinglysning og dermed reelt foretage en konvertering af pantebrevet uden forudgående indsendelse af pantebrevet til Tinglysningssretten.

Forslaget blev fremsat på baggrund af drøftelser med den finansielle sektor og havde til formål at begrænse de administrative byrder ved konverteringen af de mange pantebreve, der – over en årrække – efter overgangen til digital tinglysning skulle konverteres til digitale dokumenter. Følgende er nærmere anført herom i lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.5:

”Finansrådet og Realkreditrådet har over for Domstolsstyrelsen tilkendegivet, at banker og realkreditinstitutter af ressourcemæssige grunde kan forventes at ville foretrække elektronisk aflysning af papirbaserede pantebreve og samtidig tinglysning af digitale pantebreve, frem for at benytte fremgangsmåden med konvertering ved fremsendelse af papirdokumenter til Tinglysningssretten, hvis disse to fremgangsmå-

der ligestilles i afgiftsmæssig henseende. Hensynet til at begrænse det ressourceforbrug, som vil være forbundet med fremsendelse og behandling af et meget stort antal papirdokumenter, taler således for en afgiftsmæssig ligestilling af de to fremgangsmåder.”

De to fremgangsmåder blev ligestillet med forslaget, således at der heller ikke skal betales tinglysningsafgift i den situation, hvor en autoriseret anmelder aflyser og tinglyser et nyt pantebrev.

Et udkast til lovforslag havde forinden været i høring hos blandt andre Finansrådet og Realkreditrådet, der ikke havde bemærkninger til afsnittet i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Finansrådet og Realkreditrådets fælles hørings svar er tilgængeligt på Folketingets hjemmeside.

På trods af ovenstående valgte den finansielle sektor kun i meget begrænset omfang at anvende den tilvejebragte særskilte lovhjemmel til, at sektoren kunne konvertere selv. Tinglysningsretten opfordrede sektoren til selv at konvertere pantebrevene i løbet af indkøringsperioden, men dette ønskede sektoren ikke at gøre. Det skyldtes, at det enkelte pengeinstituts sikkerhed ved denne model er afhængig af, at den enkelte medarbejder i banken indtaster de korrekte oplysninger om blandt andet pantebrevets hovedstol i det nye dokument. Den enkelte bank vil ved selvkonvertering således bære ansvaret for, at det, der indtastes, er rigtigt.

Ved Tinglysningsrettens konvertering forbliver det oprindelige dokument tinglyst, og der er således ingen risiko for fejlskrift.

Finanssektoren tilkendegav endvidere, at man ikke ønskede at benytte muligheden for selv at konvertere, fordi man for så vidt angår de ældste pantebreve ikke havde mulighed for at overføre de gunstige rentevilkår til de nye dokumenter.

Som følge af de stigende sagsbehandlingstider i Tinglysningsretten og på grund af det meget store antal pantebreve, der blev modtaget til konvertering, blev der i december 2009 indledt drøftelser mellem finanssektoren og Tinglysningsretten/Domstolsstyrelsen om finanssektorens muligheder for at hjælpe Tinglysningsretten med konverteringen af pantebreve.

Tinglysningsretten/Domstolsstyrelsen foreslog i den forbindelse en model, hvorefter der blev oprettet en særlig brugerformular, som finanssektoren kunne anvende ved konverteringen, og hvorved det blev sikret, at de oprindelige pantebrevsvilkår også ville være gældende for det nye pantebrev.

Finanssektoren ville endvidere stå for forberedelsen af konverteringen, således at Tinglysningssretten efterfølgende kunne godkende denne og dermed have ansvaret herfor.

Denne model blev accepteret af finanssektoren, således at det med virkning fra sidst i januar 2009 blev muligt for finanssektoren selv at bidrage til konverteringen uden at skulle foretage af- og nyløsning af pantebreve.”